

AMOUR ET MISÉRICORDE

RAKKAUS & ARMO

— W S O Y —

*Annastiina
Heikkilä*

AMOUR ET MISÉRICORDE

RAKKAUS & ARMO

*Annastiina
Heikkilä*

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© ANNASTIINA HEIKKILÄ JA WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-50743-8

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Siskoni Annisohvi Matildan muistolle

Neitsyt Maria ilmestyi minulle ensimmäisen kerran 15. päivänä elokuuta vuonna 1991. Olin tuolloin 35-vuotias ja asuin vielä Calais'n kaupungissa Pohjois-Ranskassa.

Sain rukoillessani viestin, jossa minua kehoitettiin tulemaan Tournehemin metsään. Valkoiseen asuun pukeutunut nainen saapuisi sinne puolenyön aikaan.

Tottelin käskyä, ja Neitsyt Maria ilmestyi minulle kello 00:06. Hän oli pukeutunut kokovalkoisiin ja puhuteli minua:

»Rakas lapseni, kiitos, että vastasit kutsuuni. Olen kanssasi ja johdatan sinut kohti valoa sekä kohti Poikani kaunista rakkautta. Minun ääneni kaikuu sydämessäsi. Kerrothan viestini eteenpäin.»

Jumalansynnyttäjä kehotti minua tulemaan samaan paikkaan joka kuun 15. päivä kello 00:06.

Sen jälkeen sana lähti nopeasti kiertämään. Saman vuoden lokakuussa Tourneheimiin tuli bussilasteittain ihmisiä Reimsistä, Rennesistä ja Pariisista asti. He kaikki toivoivat kuulevansa Neitsyt Marian viestin, jonka välittäjänä minä toimin.

Tapasin rukoilijat illansuussa hampurilaisravintola Quickin parkkipaikalla. Kävelimme siitä metsään johtavalle pyhälle polulle. Kutsun sitä pyhäksi poluksi, koska se erotti maallisen ja jumalallisen ulottuvuuden. Meillä oli soihtuja ja lauloimme ääneen.

*Tajusin, että minusta oli tullut Jumalan palvelija.
Jumalan pikku palvelija. Tuota tehtävää olen siitä asti
hoitanut.*

(Mme Elisabeth Bessièren muistelmia, kirjannut muistiin
M. Paul Herve toukokuussa 2017, Aveyron)

LUKU 1

REBEKKA KIPRISTI varpaitaan ja yritti asetella jalkateräänsä mukavampaan asentoon, sillä korkokenkä hiersi kantapäätä. Hän seisoskeli pienen matkan päässä seurueesta, joka oli ryhmittäytynyt puolikaaren muotoon hautakummun ympärille. Ihmisiä oli paljon ja heidän käsissään lepäsi näyttäviä kukkalaitteita. Miehillä oli mustat puvut eivätkä he näyttäneet helteestä huolimatta hikoilevan. Naisilla oli maata viistäviä mekkoja ja veistoksellisia kampauksia. Auringonsäteet heijastuivat pienistä timanttikorvakoruista ja kappelin valkoisista seinistä.

Rebekka puristi kukkakimppua kädessään. Hän aikoi laittaa sen haudalle viimeisten joukossa. Se oli muita kimppuja pienempi ja yksinkertaisempi, valkoisia liljoja. Hän oli seissyt kukkakaupassa pitkään ja pohtinut, mitä ostaa sellaisen miehen haudalle, joka tuntui saaneen eläessään kaiken haluamansa. Hänen oli tehnyt mieli ostaa jotain värikästä ja intohimoista: punaisia ruusuja tai ehkä gerberoita. Lopulta hän oli päättänyt liljoihin. Ne olivat tuntuneet turvalliselta vaihtoehdolta, sillä hän ei ollut halunnut erottua kimppuineen liiaksi joukosta. Nyt häntä kuitenkin kadutti. Punaiset ruusut olisivat olleet

parempi vaihtoehto. Rebekka tunsi syvältä nousevan surun aallon, joka poimi mukaansa kaikkea kauan sitten haudattua. Hän nipisti käsivarren sisäpuolta ja hillitsi kyyneleet. Hänen murheensa ei kuulunut tänne.

Kukaan ei onneksi kiinnittänyt häneen mitään huomiota. Tai ehkä he esittivät, etteivät huomanneet, ja sulki hänet samalla puolikaarensa ulkopuolelle. Yleensä Rebekka sulautui hyvin ympäristöön. Hän osasi kävellä pehmeästi, melkein äänettömästi, ja pukeutui sillä tavoin tylsästi, ettei hänen ulkonäkönsä jäänyt erityisesti mieleen. Hotellin ravintolapäällikkö oli kuvannut hänen olemustaan miellyttäväksi, joka tarkoitti sitä, ettei yksikään asiakas muistanut Rebekkaa eikä siksi valittanut hänestä. Le Grand Paris'n aamupalasalissa hän tunsi itsensä ajoittain täysin näkymättömäksi tai ehkä pikemminkin läpinäkyväksi: hän saattoi täyttää hedelmäsalaattikulhoja ja leipäkoreja ja kerätä astioita pöydistä ilman, että kenenkään katse nousi.

Pieni kirkkaanvihreä lintu pyrähti jostain ylhäältä hänen jalkojensa juureen. Se sirkutti lyhyen tuomionsa hautajaisväestä ja nousi takaisin puun latvaan. Vihreät höyhenet katosivat lehtien sekaan eikä pientä papukaijaa olisi enää huomannut, jos ei olisi tiennyt, mihin katsoa. Rebekka muisti lukeneensa, että papukaijayhdyskunta oli muuttanut tälle hautausmaalle 1970-luvulla. Afrikasta Pariisiin matkannut rahtikontti oli hajonnut lentokentällä, ja sen sisällä olleet kymmenet linnut olivat päässeet vapaaksi, lennelleet ensin hämmentyneinä sinne tänne rakennusten seassa ja löytäneet lopulta kodin täältä kaupungin toiselta laidalta. Kaipasivatko han linnut joskus entistä kotimaataan? Muistivatko ne siitä jotain? Pariisissa täytyi olla talvella liian kylmä.

Kaipa linnut sopeutuivat ja unohtivat, ehkä helpommin kuin ihmiset. Ihmiset jäivät muistoihinsa jumiin eivätkä päässeet niiden takia eteenpäin. Rebekan suu tuntui kuivalta ja ajatukset hajanaisilta. Hän oli ollut paikalla ensimmäisten vieraiden joukossa ja seissyt auringossa jo liian pitkään.

HAUTAJAISIIN SAAPUMINEN oli vaatinut rohkeutta. Suunnitelma oli hahmottunut hänen mielessään viikko-lehti Paris Matchin erikoisnumeroa selaillessa. Numero oli omistettu Grégoirelle ja yhdessä artikkelissa kirjoitettiin hänelle kaavaillusta hautapaikasta: »Traagisesti kuollut näyttelijätähti saa viimeisen leposijan Edith Piafin vierestä.»

Ensin Rebekka oli ajatellut, että halusi nähdä haudan. Sitten hän oli tajunnut, ettei se riittäisi: hän halusi nähdä myös hautajaiset. Grégoiren kuolema oli kosketanut koko Ranskaa ja musertanut näyttelijän perheen ja läheisimmät kollegat. Suru houkutteli Rebekkaa, hänen täytyi saada tuntea sen paino, syvyys ja epätoivo. Hän halusi pukeutua murheeseen ja kannatella sitä yhdessä muiden kanssa. Oli julmaa ja samalla lohdullista, ettei kuolema piitannut kuuluisuudesta.

Varsinainen seremonia oli pidetty Saint-Eustachen kirkossa ja siihen osallistuminen olisi ollut vaikeaa. Tämä Père-Lachaisen hautausmaalla järjestettävä epämuodollisempi muistohetki oli helpommin saavutettavissa: piti ainoastaan tulla hautausmaalle hyvissä ajoin, näyttää asiaankuuluvalta ja jättäytyä porttien sisäpuolelle niiden mennessä yleisöltä kiinni. Hän oli tehnyt niin aiemminkin, tosin pienimuotoisemmissa tilaisuuksissa. Grégoire oli varjeltu ja jumaloitu, mutta tunsikin paljon ihmisiä,

että surijoiden joukkoon saattoi solahtaa. Piti vain käyttää tarpeeksi itsevarmasti.

Rebekka oli katsellut hautakumpua ensin paljon kauempaa, peläten, että joutuisi esittäytymään muille vieraille. Kaikki ihmiset eivät voineet kuitenkaan tuntea toisiaan, ja olisi ollut oudompaa jättäytyä muista liian etäälle. Niinpä hän oli astellut tälle paikalleen, sopivan etäisyyden päähän vieraiden ydinjoukosta, ja tervehtinyt muita nyökkäämällä. Hän oli tyytyväinen tavaratalosta ostamaansa hiuspantaan, johon oli kiinnitetty ohut musta pitsiharso. Se valui otsalle ja suojasi vähän silmiä, helpotti jännitystä.

Muistaisiko kukaan Grégoirea enää viidenkymmen tai sadan vuoden päästä, tehtäisiinkö hänen elämästään elokuva tai kirjoitettaisiinko kirja? Rebekka vilkuili hautajaisvieraita ja tunnisti Goncourt-palkitun kirjailijan, nelikymppisen miehen, jolla oli laineikas tumma tukka ja raskasluomiset silmät. Mies korjasi kravattisolmuaan ja näytti vaipuneen omiin ajatuksiinsa, luonnosteli ehkä mielessään Grégoiren tulevan elämäkerran esipuhetta. Kirjan pitäisi olla koskettava mutta välttää turhaa mahtipontisuutta. Sen pitäisi onnistua tyydyttämään lukijoiden uteliaisuutta olematta kuitenkaan skandaalinkäryinen tai mauton. Nuori tähti oli muuttunut kuollessaan pyhäksi ja sellaisena hänet haluttaisiin muistaa.

Grégoiren kuolema kiinnosti Rebekkaa syistä, joita oli vaikea pukea sanoiksi. Hän tunsu ytimiin asti menevää kaipuuta tai ehkä nostalgiaa, joka sivusi hänen omaa, yksityistä suruaan. Kai hän toivoi, että tämä kaikki ulkoinen – kauniisti puettu hautajaisväki, puheet ja kukkalaitteet – loksauttaisi palasia kohdilleen hänen sisällään ja sulattaisi sinne asettunutta ahdistusta. Toisaalta kipuun

sekoittui myös uteliaisuutta ja jonkinlaista nautintoa. Rebekka ei olisi osannut selittää, miksi suri nuorta näyttelijää tai miksi hän oli täällä kuokkimassa. Häntä oikeastaan vähän hävetti.

Samalla hän huomasi vierasjoukon ympärillään terästäytyvän. Tilaisuus oli varmaankin alkamassa. Rebekka hengitti pari kertaa syvään ja nipisti itseään käsivarren sisäpuolelta. Hän teki aina niin, kun halusi rauhoittua.

PUHEENSORINA HILJENI ja vanhempi mies irtautui puolikaaresta ottaessaan muutaman askeleen hautakummun luo. Rebekka katseli, kun mies kumartui ja laski maahan sinisävyisen kukkakimpun. Mies näytti tutulta. Rebekka oli nähnyt hänet televisiossa tai jossain metro-tunnelien seiniin liimatussa julisteessa. Mies oli keskimittainen ja tuuheatukkainen, puku istui millintarkasti. Hän pyyhki silmiään kangasliinaan ja lausui jotain, mutta sanoista ei saanut näin kauas kunnolla selvää. Osa tavuista hukkui tuuleen, osa muiden vieraiden nyhykäyksiin.

Rebekka meni lähemmäs. Hän puristi kukkakimpua, pelkäsi sen putoavan. Aurinko paistoi edelleen kuumana, mutta iho meni kananlihalle.

»Grégoire oli sukupolvensa ääni ja minulle kuin oma poika», mies sanoi ääni vähän vapisten. »Hän lähti liian aikaisin. Grég oli elämäniloisin ihminen, jonka olin koskaan tavannut. Hän suorastaan janosi elämää.»

Mies hautasi kasvonsa suonikkaisiin käsiinsä ja nuorempi nainen riensi halaamaan häntä. Molempien hartiat vavahtelivat ja he seisoivat siinä toisiinsa kietoutuneina pitkän tovin. Miehen suru meinasi repiä jotain auki, tai rikki, mutta Rebekka oli oppinut onneksi annostelemaan omaa kaipaustaan.

Lehdissä oli kirjoitettu Grégoiren kuoleman olleen onnettomuus ja vihjattu päihteiden käytöstä. Epämääräinen spekulointi tuntui irvokkaalta, mutta Rebekka ei voinut olla seuraamatta kirjoittelua. Hän halusi tietää kuolemasta kaiken, jotta pystyi samaistumaan läheisten suruun ja osallistumaan siihen, edes tällä tavoin etäältä.

Samalla Rebekka toivoi, että joku olisi halannut häntäkin. Olisiko suru jaettuna kevyempää vai olisiko se moninkertaistunut? Rebekan oma suru oli läpipääsemätöntä ja loputtoman yksinäistä. Hänen kaipaustaan ei voinut jakaa, mutta sitä pystyi kohdistamaan väliaikaisesti muualle. Hän oli huomannut sen helpottavan oloa, ainakin hetkeksi.

Ennen hautajaisia Rebekka oli lukenut jokaisen netistä löytämänsä uutisen ja katsonut monta miehen elokuvaa. Rebekka oli pyrkinyt piirtämään mieleensä mahdollisimman tarkkanäköisen kartan Grégoiren elämänvaiheista ja tämän ystävistä ja rakastetuista. Se oli kuitenkin vaillinaiseksi jäävä yritys päästä tuntemattoman ihmisen lähelle. Rebekka olisi halunnut nähdä pintakerroksen alle ja kuoria näkyviin todellisen, kokonaisen Grégoiren.

Simo oli ollut taitava kuvittelemaan: lapsena hän oli osannut loihtia heidän eteensä aivan todelliselta tuntuvia ihmisiä ja kyennyt sepittämään oikeista ihmisistä mitä ihmeellisimpiä tarinoita. Lopulta ei ollut enää väliä, kummasta oli kyse.

Rebekka mietti kaikkia näkemiään punaisella matolla otettuja kuvia, joissa Grégoire oli poseerannut muiden kuuluisuuksien kanssa. Kuvat olivat keskenään melkein identtisiä ja varsin tylsiä. Punaisella matolla seisoskelu

oli eräänlainen pyhä rituaali, jonka näyttelijät joutuivat suorittamaan, enemmän tai vähemmän pakotettuina. He laskeutuivat hetkeksi maan päälle, esittäytyivät tavallisille kuolevaisille – etäisyyden päästä toki – ja vetäytyivät sitten takaisin merenrantahuviloihinsa.

Rebekkaa kiehtoi tuo saavuttamattomuus ja sere-moniallisuus. He olivat jakaneet innostuksen kuuluisuuksia kohtaan veljen kanssa, ahmineet palasia noista kaukaisista maailmoista ja ripotelleet yhteiseen huoneeseensa vaaleanpunaista tähtipölyä. He olivat vuokranneet R-kioskilta vanhoja Hollywood-elokuvia ja lainanneet kirjastosta elämäkertoja. Simo oli osannut imitoida Marilyn Monroeta, Lauren Bacallia ja Judy Garlandia, hän oli ollut uskottava ja samalla kuolettavan hauska ja saanut Rebekan aina nauramaan.

Grégoirella ei ollut sisarusksia, mutta Rebekka oli toivonut löytävänsä lapsuudenystävän, joka olisi halukas jakamaan muistojaan. Se olisi auttanut Rebekkaa suremaan muiden mukana ja tarjonnut väläyksen Grégoiren todellisesta elämästä.

Yhtäkkiä Rebekka huomasi hautakummun vasemmalla puolella seisovan tutunnäköisen vaalean naisen. Naisella oli solkivyön koristama musta pitsimekko, kirkkaanpunaista huulipunaa ja hyvä ryhti. Olallaan hänellä roikkui kamera. Nainen kääntyi ja hymyili. Rebekka säpsähti, sillä hän ei halunnut naisen huo- maavan tuijotustaan. Hän oli salaa toivonut näkevänsä naisen täällä, sillä halusi puhua tämän kanssa. Ehkä se onnistuisi tilaisuuden jälkeen.

MUISTOPUHEET JATKUIVAT ja kukkameri virtasi. Joku luki runonpätjän paperista, toinen huudahti spontaanit

ja tunteikkaat jäähyväiset. Muutama ystävä oli kirjoittanut yhteisen muistelun. Ranskan elokuva-akatemian edustaja laski haudalle valtavan kukkalaitteen ja mustaan jakkupukuun pukeutunut nainen kumartui asettelemaan sen viereen yhtä kookkaan punasinivalkoisen kimpun, jossa oli Ranskan tasavallan tunnuslause.

Jos Rebekka kuolisi nyt, yllättäen ja tapaturmaisesti, millaiset hautajaiset hänelle järjestettäisiin? Tulisiko sinne kukaan? Vanhemmat kai, heidän ystäviään seurakunnasta ja muutama kaukaisempi sukulainen. He järjestäisivät perinteisen ja koruttoman tilaisuuden: puhdasseinäisessä kirkossa laulettaisiin muutama virsi, joiden jälkeen pappi puhuisi iankaikkisuudesta ja jälleen-näkemisen toivosta sekä kuvailisi lyhyesti Rebekkaa – sanoisi ehkä, että hän oli ollut hiljainen nuori nainen, joka oli ilmaissut itseään kirjoittamalla ja etsinyt paikkaansa sitä kunnolla löytämättä. Isä kulkisi kappelista hautausmaalle selkä suorana ja äiti joutuisi ottamaan hänestä tukea. Äidillä olisi helmikaulanauha ja musta mekko ja hän itkisi äänettömästi, kun arkku laskettaisiin syvään monttuun ja kukkakimput pudotettaisiin sinne vuoron perään. Rebekka olisi halunnut tulla tuhkatuksi. Ajatus maan alla mätänemisestä kammotti häntä. Vanhemmat haluaisivat kuitenkin arkkuhautauksen.

Simo ei tulisi. Rebekka työnsi ajatuksen taka-alalle.

Yllättäen yksi vieraista, kauniskasvoinen mies, ryhtyi soittamaan kitaraa. Rebekka tunnisti kappaleen, se oli takavuosien ranskalainen pophitti. Joku kaivoi käsiinsä tamburiinin ja kuin yhteisestä sopimuksesta muut hautajaisvieraat alkoivat taputtaa ja laulaa kappaleen tahdissa. Pian he muodostivat kovaäänisen ja rytmikkäästi hytkyvän kuoron.

Rebekka etsi kameraa kantanutta vaaleahiuksista naista, mutta tämä oli kadonnut jonnekin. Rebekkakin siirtyi vähän kauemmas. Hän oli odottanut tunnelman jatkuvan hartaana ja käänne tuntui jostain syystä epä-sopivalta. Ehkä se johtui siitä, että Suomessa tällaista riehakkuutta olisi pidetty outona.

Nyt hän huomasi yllättäen kaipaavansa kotoista vähäeleisyyttä. Olisi tuntunut helpommalta surra muiden rinnalla kunnioittavan välimatkan päästä, tarkkailla vakavia kasvoja ja kuunnella särkyvällä äänellä lausuttuja hyvästejä. Tanssi ja laulu sulkivat hänet ulkopuolelle. Ranskalaisten suru oli suomalaista näyttävämpää. Hän oli ollut tällä samaisella hautausmaalla useasti aikaisemminkin ja huomannut, ettei itkua pidätelty samalla tavalla.

Rebekka muisteli niitä ahdistavia kevätkuukausia: Simon sulkeutumista ja äidin kyyneliä, jotka olivat olleet painavia mutta hiljaisia. Hän ei ollut itse juuri itkenyt. Suru oli jäänyt mykäksi. Möykyksi vatsaan.

MUUTAMA VIERAS tanssi keskenään ja pyörähteli näyttävästi hautakummun vieressä. Lyhyen puheen pitänyt mies taputti käsiään, vilkaisi Rebekkaa kysyvästi ja kohotti toista kulmaansa aavistuksen. Katse oli viileä ja Rebekka säpsähti kiusaantuneena. Hän perääntyi pari askelta ja puristi liljoja käsissään. Niiden vieminen haudalle tuntui yhtäkkiä mahdottomalta.

Rebekka kääntyi ja lähti kävelemään kauemmas tihein askelin. Kantapäätä särki ja häpeän tunne levisi aiempaa laajemmalle. Mitä Rebekka oli kuvitellut täältä saavansa? Miksi kukaan olisi puhunut hänelle, ventovieraalle? Koko näytös korkokenkineen ja kimppuineen

tuntui äkkiä naurettavalta. Grégoire tuntui lipuvan kauemmas filmitähtihymyineen, ja Rebekan oli vaikea saada otetta siitä liikutuksesta, jota hän oli vielä hetki sitten tuntenut.

Rebekka yritti koota ajatuksiaan, saada niihin jotain järjestystä. Hän kääntyi ja huomasi vaaleahiuksisen naisen istuvan penkillä puun varjossa. Nainen oli riisunut punapohjaiset sandaalit jalastaan ja poltti savuketta ajatuksiinsa vaipuneena. Naisen hartioilta puuttui surun niille asettama paino, vaikka eihän sellaista aina havainnut ulkoapäin, ihmiset olivat taitavia kätkemään ikävänsä.

Rebekka pitkitti hetkeä ja puntaroi tilannetta. Hän olisi oikeastaan vain halunnut vetäytyä pienen asuntonsa suojaan ja antaa kiihtymyksen vähitellen tasaantua. Mutta tulisiko hänelle toista tilaisuutta keskustella naisen kanssa?

Rebekka loihti kasvoilleen varovaisen hymyn ja käveli penkkiä kohti.

»Saako tähän istua?» hän kysyi ja nyökkäsi maassa lojuvien sandaalien suuntaan. Rebekka toivoi, ettei naisen pitäisi häntä liian tungettelevana.

Nainen nosti katseensa. Hän ei näyttänyt pahastuneelta.

»Totta kai.»

Rebekka kiitti ja istahti alas, riisui myös kengät jalastaan. Nainen siirsi isoa laukkuaan ja sen päälle aseteltua kameraa. Hän tuoksui mausteiselta hajuvedeltä ja siihen sekoittuneelta hieltä.

»Todella kaunis tilaisuus», Rebekka sanoi.

»Niin oli. Grégoiren näköinen.»

Lämmin tuulenvire kahisutti lehtiä ja rytmikäs taputus kuului jostain kaukaa. Rebekka mietti, mitä kannat-

taisi sanoa seuraavaksi. Nainen kuitenkin kääntyi Rebe-
kan puoleen ja katsoi suoraan silmiin.

»Sinäkään et taida tuntea täältä ketään», nainen sanoi.
Lauseen sävy oli pikemminkin toteava kuin kysyvä.

Rebekka vaistosi, ettei selittely hyödyttäisi. Ehkä tämä
oli hyvä käänne.

»En niin.»

»Oletko täällä töissä?»

Rebekka pudisti päätään.

»Olet siis kuokkavieras», nainen hymähti eikä kysel-
lyt enempää.

Hän kaivoi laukustaan tupakka-askin ja tarjosi Rebekalle
savuketta ja sytytintä. Naisen kynnet olivat nekin punai-
set. Sytyttimessä oli lähikaupan logo.

Rebekka kiitti. Hän poltti harvoin, mutta nyt oli sel-
lainen hetki. Sydän löi kiivaasti.

»Minä olen täällä periaatteessa työn puolesta.» Nai-
nen nosti leukaansa ja puhalsi toisesta suupielestään
savua siniselle taivaalle. »Grégoiren äiti on käynyt tanssi-
tunneillani ja valokuvanäyttelyssäni, ja sain hänen kaut-
taan kutsun. Hän on mukava rouva, mutten tunne täältä
ketään muuta. Lupasin ottaa heille muutaman tunnel-
makuvan, virallisten valokuvien lisäksi», hän sanoi ja
taputti kameraansa. Kamera oli Leica-merkkinen ja siinä
oli nahkakotelo.

Rebekka sytytti tupakan. Hän tunsu rentoutuvansa,
sillä nainen vaikutti mukavalta. Hän oli Rebekkaa hie-
man vanhempi, noin 35-vuotias. Naisen olemus oli tyttö-
mäinen, mikä liittyi kai hänen tapaansa liikkua. Siinä oli
kepeyttä.

»Mitä tanssia opetat?» Rebekka kysyi ja ojensi sytytti-
men takaisin. Hän halusi antaa naisen puhua.

»Lähinnä barrea, barre au sol, vaikka ehkä se on enemmän jumppaa kuin tanssia. Pidän tunteja hotellien kuntoklubeilla. Brach, Le Grand Paris, Ritz, Molitor.»

Rebekka hätkähti, kun nainen mainitsi Le Grandin. Hän mietti, oliko nainen kenties tunnistanut hänet hotellilta. Vaikka tuskinpa, Rebekka työskenteli eri kerroksessa.

»Minäkin olen töissä Le Grandissa.»

»Ihanko totta!» nainen huudahti. »Missä siellä?»

»Aamupalasalissa.» Rebekka olisi mielellään kertonut tekevänsä jotain jännittävämpää, mutta työpaikka-asiaa ei kannattanut valehdella. Nainen vaikutti onneksi ilahtuneelta.

»Céline», hän sanoi ja ojensi kätensä.

»Rebekka.»

»Onpa kaunis nimi. Mennäänkö lasilliselle? Kaipaisin kovasti juttuseuraa tämän kaiken jälkeen. Jos sinulla ei siis ole kovin kiire.»

Rebekka hymyili yllättyneesti – hän ei ollut odottanut tällaista ehdotusta ja tunsi rinnassaan pienen läikähdyksen.

»Mennään vaan.»

Céline näytti tyytyväiseltä. Hän tumppassi tupakkansa ja työnsi jalkansa takaisin sandaaleihin.

»Otatko nuo mukaan?» Céline osoitti kukkakimppua.

Rebekka pudisti päätään ja työnsi liljakimppun penkin alle. Joku muu saisi viedä kukat haudalle – tai vaikka roskiin.

He lähtivät kävelemään kohti hautausmaan etelänpuoleista uloskäyntiä. Céline kulki pitkin askelin ja taakseen vilkuilematta. Hänellä oli tosiaan tanssijan ryhti.

Voiko lohtu löytyä sieltä, missä kysymyksiä ei saa esittää?

PARIISISSA ASUVA suomalainen Rebekka on surun turisti: hän käy tuntemattomien ihmisten hautajaisissa. Père-Lachaisen hautausmaalla hän kohtaa Célinen, jonka kanssa hänellä on ihmeellisen paljon yhteistä. Kohtaaminen johdattaa Rebekan Etelä-Ranskan maaseudulle Neitsyt Mariaa palvovan kultin keskelle.

Sulkeutunut ja arvoituksellinen yhteisö edellyttää sääntöjensä ehdotonta hyväksymistä. Rebekka päättää jäädä maatilalle, sillä hän haluaa ymmärtää omaa menneisyyttään – ja mitä hänen veljelleen Simolle on tapahtunut.

Annastiina Heikkilän vahvatunnelmainen romaani kuljettaa lukijan Ranskan myyttiseen maaseutuun ja pohtii valtaa, armollisuutta ja sisarussuhteisiin kätkeytyvää surua.

9 789510 507438